

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Babiakovej, CSc. a z členiek senátu JUDr. Zuzany Ďurišovej a JUDr. Aleny Adamcovej v právnej veci žalobcu: **Ing. J. J.**, bytom D. N. N. X., zastúpeného JUDr. T. P., advokátom, Advokátska kancelária so sídlom v B., N. S. X., proti žalovanému: **Krajskému lesnému úradu v Trenčíne**, Námestie sv. Anny 7, Trenčín, za účasti: **1/ Urbár V.**, pozemkové spoločenstvo, **2/ Podielnícké poľnohospodárske družstvo D. N. N.**, **3/ Rímskokatolícka cirkev**, Farnosť D. N. N., **4/ M. I.**, bytom D. N. N. 209, **5/ Urbárske pozemkové spoločenstvo D. N. N.**, **6a/ V. H.**, bytom D. N. V., X., **6b/ M. H.**, bytom D. N. V. X., **6c/ Ing. A. H.**, bytom D. N. V. X., **6d/ Ing. I. H.**, bytom D. N. V. X., **7/ Rímskokatolícka cirkev S. K. N.**, **8/ Pozemkové spoločenstvo M.**, **9/ Poľovnícka spoločnosť vlastníkov poľovných pozemkov P.**, **X./ Pozemkové spoločenstvo urbariátu R.**, D. N. V., o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného z 20. mája 2009, č.: 2009/00117-6, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne č.k. 13S/83/2009-45 z 1. decembra 2009, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Trenčíne č.k. 13S/83/2009-45 z 1. decembra 2009, **p o t v r d z u j e .**

Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom krajský súd podľa § 250j ods.1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej v texte rozsudku len „O.s.p.“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného uvedeného v záhlaví tohto rozsudku, ktorým ako odvolací orgán rozhodnutie Obvodného lesného úradu v Prievidzi č. 2009/00001-000431 z 28. januára 2009 - ktorým boli zmenené hranice poľovného revíru R. a uznaný poľovný revír P. – zmenil tak, že v bode A/ rozhodnutia neuznal podľa § 6 ods.1 zák.č. 23/1962 Zb. o poľovníctve v znení neskorších predpisov, poľovný revír P. a v bode B/ rozhodnutia podľa článku II. ods.3 zák.č. 99/1993 Z.z., ktorým bol zmenený a doplnený zákon 23/1962 Zb. o poľovníctve nezmenil uznaný poľovný revír R..

Z odôvodnenia rozsudku vyplýva, že krajský súd dospel k záveru, že žalovaný vo veci postupoval a rozhodoval v súlade so zákonom. Krajský súd uviedol, že pre posúdenie veci bolo rozhodujúce, či žiadosť o zmenu hraníc poľovného revíru R. a uznanie poľovného revíru P. podali vlastníci poľovných revírov, ktorí vlastnia súvislé poľovné pozemky o výmere aspoň 500 ha alebo ich oprávnení nájomcovia, resp. v ich mene tak konali splnomocnení zástupcovia na základe plnomocenstiev, v ktorých bol bez akýchkoľvek pochybností vymedzený rozsah zastupovania. Z písomného podania doručeného správne mu orgánu prvého stupňa v roku 2004 a jeho doplnenia v roku 2008 vyplýva, že o zmenu hraníc poľovného revíru R. a uznanie poľovného revíru P. podali žiadost': P. Q., ktorý zomrel X. jeho dedičia RNDr. P. Q. a Ing. A. D., sa pripojili k podanej žiadosti dňa 2.októbra 2008. Podľa zápisov na LV č. X., č. X. a č. X. kat. úz. D. N. V., bol P. Q. vlastníkom poľovných pozemkov v podiele 4/5 z výmery 419,25 ha, čo zodpovedá 376,89 ha. Žalobca v roku 2004 uviedol, že je vlastníkom poľovných pozemkov vo výmere 15,41 ha. Zo žiadosti z roku 2004 jednoznačne vyplýva, že u časti žiadateľov – M. I., K. H., Ing. P. S., Ing. P. B., MUDr. I. S. – ide o spoluvlastníctvo k poľovným pozemkom, nie sú však uvedení ďalší ich spoluvlastníci ani veľkosť ich spoluvlastníckych podielov k tam uvedeným výmerám. Ďalej krajský súd uviedol, že Pozemkové spoločenstvo urbariátu R., D. N. V., Pozemkové spoločenstvo M.. R., A. PPD D. N. N., Urbársky spolok B., Pozemkové spoločenstvo urbariát D. N. N., Pozemkové spoločenstvo urbariátu D., Pozemkové spoločenstvo K. V., nie sú vlastníkami poľovných pozemkov. Tieto spoločenstvá neboli splnomocnené jednotlivými vlastníkami poľovných pozemkov na podanie žiadosti o zmenu poľovného revíru a tiež nie sú oprávnenými nájomcami poľovných pozemkov. Teda pozemkové spoločenstvá nemohli byť v danej veci účastníkmi správneho konania. Ak v mene pozemkových spoločenstiev podali

žiadosť o zmenu poľovného revíru ich štatutárni zástupcovia, konali tak nad rámec svojich právomocí. Zdôraznil, že žalobu o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia podal len žalobca, ktorý nie je vlastníkom súvislých poľovných pozemkov vo výmere aspoň 500 ha, ktorá výmera je nevyhnutnou podmienkou na uznanie poľovného revíru v zmysle § 6 ods.1 zákona o poľovníctve platného do 31. augusta 2009. Preto rozhodnutím a postupom žalovaného nemohol byť žalobca ukrátený na svojich právach v zmysle § 247 ods.1 O.s.p., pričom žalobca toto tvrdenie, ktoré je podľa druhej hlavy piatej časti O.s.p. nevyhnutnou náležitosťou žaloby, v žalobe ani neuviedol.

Krajský súd zároveň uviedol, že Ministerstvo pôdohospodárstva Slovenskej republiky rozhodnutím č. 886/2005-720/64 z 10. augusta 2005 rozhodovalo v inej veci, a to vo veci nájmu výkonu práva poľovníctva v poľovnom revíri R. pre nájomcu Poľovnícke združenie R. so sídlom D. N. N.. V odôvodnení tohto rozhodnutia ústredný orgán štátnej správy vyslovil názor, že pred schvaľovaním zmlúv o nájme poľovného revíru R. je potrebné rozhodnúť o žiadosti vlastníkov poľovných pozemkov na rozdelenie poľovného revíru R., čo však podľa názoru súdu neznamena, že týmto bol pre správne orgány vyslovený záväzný právny názor na to, aby bolo vyhovené návrhu na rozdelenie poľovného revíru R. v zmysle podanej žiadosti niektorými vlastníkami poľovných pozemkov, ako to tvrdil žalobca. Podľa názoru súdu, správne orgány boli v zmysle cit. rozhodnutia povinné rozhodnúť o žiadosti o rozdelenie poľovného revíru R. pred schválením zmlúv o nájme poľovných pozemkov, avšak rozhodnutie v tejto veci bolo v právomoci príslušných správnych orgánov.

Proti tomuto rozsudku krajského súdu v zákonnej lehote podal žalobca odvolanie s návrhom, aby odvolací súd podľa § 220 O.s.p. napadnutý rozsudok zmenil a vyhovel žalobe, alebo, aby napadnuté rozhodnutie zrušil podľa § 221 ods.1 písm. h/ O.s.p. Žalobca uviedol, že podľa jeho názoru „krajský súd vykonal dostatočné dokazovanie, ale vec nesprávne právne posúdil, pretože nedostatočne zistil skutkový stav (?) a nesprávne aplikoval zákonné ustanovenia zák. č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej v texte rozsudku len „Správny poriadok“). Krajský súd nesprávne stanovil, že žalobca nebol legitimovaný podať žalobu, keďže sám nevlastní 500ha poľovných pozemkov. Táto téza je nesprávna, pretože výmera 500ha je minimálnou výmerou pre poľovný revír v rámci správneho konania. Výmera potrebná pre revír môže byť aj vo vlastníctve viacerých vlastníkov. Žalobca bol účastníkom správneho konania a ako taký

má právo aj sám podať predmetnú žalobu i keď sám nevlastní potrebnú výmeru. Ďalej žalobca uviedol, že porušenie alebo rozpor so zákonom videl v tom, že správne orgány nerešpektovali názory uvedené v rozhodnutí ústredného orgánu štátnej správy. V zmysle § 65 Správneho poriadku môže nadriadený správny orgán preskúmať právoplatné rozhodnutia nižších správnych orgánov, má právo zrušiť a zmeniť preskúmané rozhodnutia. Je len prirodzené, že takéto kroky sú záväzné aj pre podriadené orgány, čo analogicky vyplýva z ustanovenia § 59 ods. 3 Správneho poriadku. Z vykonaného dokazovania vyplýva, že správne orgány na úseku poľovníctva už roky vedú správne konania týkajúce sa schvaľovania zmlúv o postúpení práva poľovníctva v prospech dvoch poľovníckych organizácií v poľovnom revíri R.. V rámci týchto správnych konaní bol podaný aj návrh na rozdelenie revíru medzi dve poľovnícke organizácie. Ústredný orgán štátnej správy – Ministerstvo pôdohospodárstva Slovenskej republiky, rozhodoval podľa § 65 Správneho poriadku a dňa 10. augusta 2005 vydal rozhodnutie č. 886/2005-720/64. Ministerstvo rozhodovalo o preskúmaní rozhodnutí lesných úradov o schválení zmlúv o postúpení poľovného práva v prospech jednej poľovníckej organizácie. Ministerstvo zrušilo toto rozhodnutie a zaujalo právne stanovisko, aby sa najprv rozhodovalo o rozdelení revíru. Keďže takéto rozhodnutie vyžaduje nové dvojinstančné správne konanie, v ktorom lesné úrady majú svoje kompetencie, ministerstvo nevyslovilo záväzný pokyn na rozdelenie revíru, ale z obsahu ministerského rozhodnutia vyplynul názor ministerstva, že rozdelenie revíru by vyriešilo problém. Na základe toho krajský lesný úrad zrušil predošlé rozhodnutie obvodného lesného úradu. Obvodný lesný úrad v súlade s názorom žalobcu pochopil ministerské rozhodnutie tak, že svojím novým rozhodnutím rozdelil revír. Po odvolaniach zo strany účastníkov krajský lesný úrad napadnutým rozhodnutím zmenil rozhodnutie obvodného lesného úradu a zrušil rozdelenie revíru. Práve v tomto postupe videl žalobca porušenie zmyslu a ducha zákona o správnom konaní. Ústredný orgán štátnej správy svojím rozhodnutím predstrel líniu riešenia a hoci prvostupňový správny orgán sa touto líniou riadil, odvolací orgán presadil svoj názor. Po formálnej stránke samozrejme má krajský lesný úrad kompetenciu podľa § 59 ods. 2 Správneho poriadku zmeniť napadnuté rozhodnutie, ale mal by pritom rešpektovať názor nadriadeného orgánu, ako aj kompetencie prvostupňového orgánu. Záverom žalobca uviedol, že rozhodnutie o rozdelení revíru bolo názorovo správne a spravodlivé. Oba žiadajúce poľovnícke organizácie by rozdelením boli získali osobitné revíry s dostatočnou výmerou, krajský lesný úrad vlastne presadzuje, aby celý revír dostala jedna poľovnícka organizácia. Aj nespravodlivá a neobjektívna aplikácia zákona je v rozpore

so zákonom. Práve v tomto videl žalobca dôvod pre podanie žaloby. K tejto podstate žaloby vlastne krajský súd nezaujal v rozsudku stanovisko, a preto je nepreskúmateľný aký názor ho k tomu viedol. Krajský súd v poslednom odseku odôvodnenia napadnutého rozsudku iba vyslovil, že sa nestotožnil s názorom žalobcu ohľadne názoru ministerstva vo veci, ale bližšie to nevysvetlil.

Žalobca dôvody odvolania doplnil podaním z 20. januára 2010, v rámci ktorého uviedol, že rozsudok sa vôbec nezaoberal zákonným nárokom účastníkov konania na stanovenie nového revíru rozdelením. V zmysle § 6 bývalého zák. č. 23/62 Zb. o poľovníctve, vznikol nárok na určenie revíru pre poľovnícku organizáciu, ktorá predložila formou zmluvy o postúpení poľovného práva, právo k výmere minimálne 500ha. Táto podmienka v správnom konaní bola splnená a prekročená, a preto vzniklo právo na určenie revíru, nového aj formou rozdelenia pôvodného. Tým, že žalovaný zamietol svojím rozhodnutím rozdelenie revíru, porušil práva žiadateľa v tomto zmysle. Krajský súd na toto porušenie práva svojím rozsudkom vôbec nereagoval, ale nesprávne stanovil, že samotný žalobca nemá 500ha poľovnej plochy a tým súd spochybňuje jeho legitimitáciu podať žalobu. Žalobca bol jedným z účastníkov správneho konania, ktorí spolu spĺňali zákonnú podmienku pre stanovenie revíru 500 ha poľovnej plochy. Každý účastník správneho konania má právo podať žalobu podľa § 247 O.s.p.

Žalovaný správny orgán vo svojom písomnom vyjadrení k odvolaniu 1/ k časti odvolania: „Krajský súd nesprávne stanovil, že žalobca nebol legitimovaný podať žalobu, keďže sám nevládni 500 ha poľovných pozemkov“ uviedol, že súd jednoznačne uviedol, že žalobca nemohol byť ukrátený na svojich právach, pretože nebol jediným žiadateľom o uznanie poľovného revíru s výmerou minimálne 500ha. Žalobca bol len jedným z viacerých vlastníkov poľovných pozemkov, ktorí dňa 3. mája 2004 podali na Obvodný lesný úrad v Prievidzi žiadosť o uznanie poľovného revíru vlastníkov poľovných pozemkov. V žalobe žalobca vôbec neuviedol, ako bol ukrátený na svojich právach napadnutým rozhodnutím. Ďalej žalovaný zdôraznil, že žalobca ako vlastník poľovných pozemkov podpísal dňa 17. augusta 2004 zmluvu o nájme výkonu práva poľovníctva v poľovnom revíri R. pre nájomcu Poľovnícka spoločnosť vlastníkov poľovných pozemkov P.. Konanie v tejto veci bolo rozhodnutím Obvodného lesného úradu v Prievidzi č. 380/2004/1591 zo dňa 24. septembra 2004 prerušené, ktorý stav trvá dodnes. Pokiaľ si v roku 2004 žalobca uplatnil

svoje právo poľovníctva a rozhodol sa prenajať výkon práva poľovníctva v poľovnom revíri R., absurdne v roku 2009 podáva žalobu o preskúmanie rozhodnutia, ktoré zachovalo poľovný revír R. uznaný v roku 2001. K časti odvolania, ktoré obhajuje postup ministerstva a prvostupňového orgánu žalovaný uviedol, že Ministerstvo pôdohospodárstva Slovenskej republiky v rozpore s § 65 Správneho poriadku zrušilo rozhodnutie odvolacieho orgánu a vec vrátilo na nové odvolacie konanie – a to vo veci schvaľovania zmluvy o nájme výkonu práva poľovníctva v poľovnom revíri R. pre nájomcu, Poľovnícke združenie R.. V tomto rozhodnutí prejudikovalo ďalší postup v inom správnom konaní a v právnom názore nariadilo, aby odvolací orgán zaviazal prvostupňový orgán pred schvaľovaním zmlúv najprv rozhodnúť o rozdelení poľovného revíru R.. K takémuto postupu nemalo ministerstvo zmocnenie zo zákona o poľovníctve, ktorý nedáva prioritu konaniu o tzv. rozdelení poľovného revíru pred už začatým a neukončeným konaním o schvaľovaní zmluvy o nájme výkonu poľovníctva. Tento názor odvolací orgán uviedol aj v rozhodnutí č. 2008/00221 zo dňa 1. júla 2008, ktorým vrátil vec: schvaľovanie zmluvy o nájme výkonu práva poľovníctva, na prvý stupeň na nové prejednanie a rozhodnutie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v medziach žaloby a v rozsahu odvolania žalobcu /§ 212 ods.1 O.s.p./, a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nemožno priznať úspech. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods.2 vety prvej O.s.p. s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.supcourt.gov.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 17. februára 2011 (§ 156 ods.1 a ods.3 O.s.p.).

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy, ktorými sa zakladajú, menia alebo zrušujú práva alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb.

Odvolací súd s poukazom na dôvody odvolania žalobcu v prvom rade považoval za potrebné vysporiadať sa s otázkou aktívnej legitímácie žalobcu na podanie žaloby.

Z podkladov súdneho spisu je zrejmé, že žalobca sa svojou žalobou domáhal postupu súdu podľa ustanovení druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku upravujúcej „Rozhodovanie o žalobách proti rozhodnutiam a postupom správnych orgánov“ (§ 247 a nasl. O.s.p.).

Podľa § 247 ods.1 O.s.p. podľa ustanovení tejto hlavy sa postupuje v prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu.

Podľa § 250 ods.2 veta prvá O.s.p. žalobcom je fyzická alebo právnická osoba, ktorá o sebe tvrdí, že ako účastník správneho konania bola rozhodnutím a postupom správneho orgánu ukrátená na svojich právach.

V posudzovanej veci je nespornou skutočnosťou, že žalobca bol účastníkom správneho konania, ktorého výsledkom bolo vydanie rozhodnutia, ktorého preskúmania zákonnosti sa v predmetnom súdnom konaní domáhal, t.j. rozhodnutia žalovaného uvedeného v záhlaví tohto rozsudku, ktorým ako odvolací orgán rozhodnutie Obvodného lesného úradu v Prievidzi č. 2009/00001-000431 z 28. januára 2009 - ktorým boli zmenené hranice poľovného revíru R. a uznaný poľovný revír P. – zmenil tak, že v bode A/ rozhodnutia neuznal podľa § 6 ods.1 zák.č. 23/1962 Zb. o poľovníctve v znení neskorších predpisov, poľovný revír P. a v bode B/ rozhodnutia podľa článku II. ods.3 zák.č. 99/1993 Z.z., ktorým bol zmenený a doplnený zákon 23/1962 Zb. o poľovníctve nezmenil uznaný poľovný revír R..

Vzhľadom na túto skutočnosť aktívna legitímácia žalobcu na podanie predmetnej žaloby bola jednoznačne daná. Odvolací súd prisvedčil tiež argumentácii žalobcu, že výmera 500 ha pre účely predmetného konania môže byť aj vo vlastníctve viacerých vlastníkov a žalobca - ktorý bol účastníkom správneho konania v posudzovanej veci - mal právo podať predmetnú žalobu, a to napriek tomu, že uvedenú výmeru sám nevlastní. Treba však uviesť, že krajský súd – aj keď v rámci odôvodnenia tvrdil, že žalobu o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia podal len žalobca, ktorý nie je vlastníkom súvislých poľovných pozemkov vo výmere aspoň 500 ha, ktorá výmera je nevyhnutnou podmienkou na uznanie poľovného revíru v zmysle § 6 ods.1 zákona o poľovníctve platného do 31. augusta 2009 -

sa žalobou meritórne zaoberal za účasti žalobcu ako účastníka konania. V tomto smere teda nedošlo k ukráteniu žalobcu na jeho právach.

Konanie sa začína na návrh, ktorý sa nazýva žalobou, ktorá musí okrem všeobecných náležitostí podania obsahovať označenie rozhodnutia a postupu správneho orgánu, ktoré napadá, vyjadrenie v akom rozsahu sa toto rozhodnutie a postup napadá, uvedenie dôvodov, v čom žalobca vidí nezákonnosť rozhodnutia a postupu správneho orgánu a aký konečný návrh robí (§ 249 ods.1, 2 O.s.p.), pričom s poukazom na citované ustanovenie § 247 ods.1 O.s.p. náležitosťou žaloby jej aj tvrdenie, že žalobca bol napadnutým rozhodnutím, resp. postupom správneho orgánu ukrátený na svojich právach.

Podľa § 250b ods.1 O.s.p. žaloba sa musí podať do dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia správneho orgánu v poslednom stupni, pokiaľ osobitný zákon neustanovuje inak. Zameškanie lehoty nemožno odpustiť.

Konanie podľa druhej hlavy piatej časti O.s.p. je dôsledne ovládané dispozičnou zásadou, z čoho vyplýva, že súd nemôže preskúmať správne rozhodnutie nad rámec žalobcom v žalobe vymedzeným. Ide o zásadu *iudex ne eat petita partium* (sudca nech nejde nad návrhy strán), ktorá vyplýva z ustanovenia § 249 ods.2 O.s.p., a súd musí túto zásadu aplikovať vo všetkých veciach, v ktorých preskúma na základe podanej žaloby zákonnosť napadnutého rozhodnutia. Žalobca môže žalobu rozširovať len do konca lehoty zákonom ustanovenej na podanie žaloby (§ 250b O.s.p.). Po jej uplynutí ďalšie výhrady voči žalobe nemôže vznášať (princíp koncentračnej zásady).

Ak žalobca v žalobe na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia neuvedie, akými konkrétnymi nezákonnosťami rozhodnutie žalovaného správneho orgánu trpí, v čom bol žalobca týmto rozhodnutím ukrátený na svojich právach (pričom všeobecné tvrdenie, že rozhodnutím bol porušený zákon, resp. že rozhodnutie nemá oporu v zákone, je nepostačujúce pre úspech v konaní), konajúci súd vzhľadom na svoju procesnú pozíciu nad stranami tieto skutočnosti za žalobcu nevyhľadáva, keďže práve tieto skutočnosti podľa § 249 ods.2 O.s.p. majú tvoriť obsah žaloby a určovať rozsah preskúmania zákonnosti rozhodnutia súdom, ktorým je súd podľa § 250b O.s.p. viazaný. Tak tomu bolo aj v posudzovanej veci.

Z podkladov súdneho spisu tiež vyplýva, že žalobca až v odvolaní, resp. v doplňujúcich dôvodoch odvolania uviedol, že krajský súd sa vôbec nezaoberal zákonným nárokom účastníkov konania na stanovenie nového revíru rozdelením. Odvolací súd v tomto smere konštatuje, že vzhľadom na to, že žalobca uvedenú skutočnosť v rámci žaloby vôbec nenamietal, resp. neuviedol ako žalobný dôvod, nebolo možné v rámci odvolacieho konania túto jeho námietku zohľadniť.

Podľa názoru odvolacieho súdu krajský súd svoje stanovisko k rozhodnutiu Ministerstva pôdohospodárstva Slovenskej republiky č. 886/2005-720/64 z 10. augusta 2005 – ktorým rozhodovalo vo veci nájmu výkonu práva poľovníctva v poľovnom revíri R. pre nájomcu Poľovnícke združenie R. so sídlom D. N. N. a ako ústredný orgán štátnej správy vyslovilo názor, že pred schvaľovaním zmlúv o nájme poľovného revíru R. je potrebné rozhodnúť o žiadosti vlastníkov poľovných pozemkov na rozdelenie poľovného revíru R. – odôvodnil dostatočne, a preto na námietky žalobcu nebolo možné prihliadnuť.

Odvolací súd po oboznámení sa s predloženým kompletným spisovým materiálom krajského súdu, vrátane administratívneho spisu žalovaného zistil, že dôvody uvádzané žalobcom nie sú spôsobilé spochybníť vecnú správnosť napadnutého rozsudku.

Z uvedených dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok krajského súdu v súlade s ust. § 219 ods.1 O.s.p. potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods.1 O.s.p. tak, že žalobcovi, ktorý v tomto konaní nemal úspech, ich náhradu nepriznal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok n i e j e prípustný.

V Bratislave 17. februára 2011

JUDr. Eva Babiaková, CSc., v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia :

Dagmar Bartalská